

Boethia

Az Összeesküvés Hercege

A következő szemelvényt egy híres kalandozó naplójából állítottuk össze, aki a harmadkor végének zűrzavaros időszakában élt. Vélhetően tevékenyen részt vett a Septim ház kiirtásában, s köze volt azokhoz az eseményekhez, amelyek Mehrunes Dagon megidézéséhez, s ezt követően kiűzéséhez vezettek. Ránk mégis csak a daedra hitről írott feljegyzései maradtak, amik jól tükrözik annak a kornak szálnalmas voltát, ahol egy ilyen ember is neves hős lehetett. A bejegyzéseket a jobb érthetőség kedvéért nem időrendben, hanem ABC renben közöljük.

Bora gra-Uzgash barátom hívta fel figyelmem (ő a Borba's Goods and Stores bolt tulajdonosa Cheydinhalban) erre a szentélyre, s előzékenyen be is jelölte a helyét. Hű lovam híján (szegényke áldozatul esett a vágófegyverek terén szerzett tapasztalatom növelésének – lenyűgözött, hogy akinek odacsapok, az meghal, kivéve őt, aki elájul, de egyszer annyira megvágtam, hogy nem sikerült neki a csoda) gyalog vágtam neki az útnak. Jól is tettem, mert a cél közeledtével oly meredélyeken és hasadékokon kellett átkelnem, melyre egy ló sem lett volna képes.

A napkelte Boethia fejszés szobra alatt talált, ahol Haekwon felvilágosított, hogy ahhoz, hogy a daedra herceggel beszéljek, egy daedra szívre lesz szükségem. Mivel addigra túl voltam néhány Oblivion kapu bezárásán, ahol volt szerencsém dremorákhoz valamint xivilai-okhoz, akiknek mint tudjuk standard felszerelése a daedra szív, semmi nem akadályozhatott meg, hogy a szimpatikus herceg elé járuljak (ha jól emlékszem még az Anvili Harcosok Céhében is hevert egy, valamelyik tárolóban). Ő megemlítette, hogy csak a kiválasztottait szereti, s mivel én még nem vagyok azt, ne várjak túl sokat. Ha azonban mindenáron a kiválasztottja akarok lenni, részt kell vennem a Tíz Vér Viadalán. Mielőtt beleegyeztem volna, biztos ami biztos alapon futottam egy kört az ismerős boltosoknál, mire visszaértem rogyadoztam a sok gyógyitaltól, feltöltött lélekkötőtől, javító kalapáctól, s így léptem be a megnyitott térkapuba. A Tíz Vér Viadalán egy az egy ellenei, egyik oldalról sem becsületes harcok sorozata várt. Már az első ellenfelem megmutatta, hogy készülésem bölcs előrelátásról tanúskodott, egy ork jött ellenem, akkora daedric csatabárddal, hogy ki sem látszott mögüle. Csatánk - hadd ne ecseteljem - gigászi és hősies volt, de mint a mellékelt ábra mutatja győztem. S még várt rám a többi. Öltöm argóniait, redguardot, bretont, háromfajta elfet, khajitot, és imperialt.

Várjunk csak, ez kilenc. Hiszen ez a Tíz Vér Viadala volt. Hol a nord? Jajj, ne, az én vagyok, s bizony, az én vérem is hullott szaporán a párbajok alatt... Megtépázva tértem vissza saját síkomra, de így is elnyertem Boethia megbecsülését: rám testálta Goldbrand-et, a tűzsebzéssel felruházott mágikus kardot (22-es fire damage). Mikor a kezembe fogtam, és megsuhintottam, felmerült bennem egy gondolat: mi lenne, ha vámpírrá változnék és megfelelő mennyiségű arany birtokában venném fel a kardot? Aztán elhessegettem, biztos nem sikerülhet.